

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

ערב ראש השנה
(לאחרי קבלת הפ"ג הכללי)

שיחות קודש

מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
הי' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ברכת כ"ק אדמו"ר שליט"א אחרי קבלת פ"נ הכללי, ערב ראש השנה ה'תשנ"ב

- תרגום מאידית -

. . שמנהגו של עולם אדם שיש לו דין . . אינו יודע איך יצא דינו, אבל ישראל אינן כן, לובשים לבנים ומתעטפים לבנים . . ואוכלין ושותין ושמחים בר"ה לפי שיודעים שהקב"ה יעשה להם נס כו"ו, „ומוציא דינם לכף זכות וקורע להם גזר דינם“.

היינו, שבני הם, „אומה“ שכוונו - שטבעם בהנהגתם בחיי יום יום (גם בזמן הגלות) הוא - שעוד לפני שישנו הפסק-דין בפועל יודעים הם כבר בוודאות שהדין יהי' לזכות („והצילו העדה“), עד שהוודאות באה לידי ביטוי ופועלת שינוי בלבושים ובמאכלים ומשקאות שלהם בראש השנה („אכלו משמנים ושתו ממתקים“)¹⁰.

ב. ולהוסיף, שענין זה מודגש גם בפרשת השבוע של השבת שממנה מתברך ראש השנה - פ' נצבים¹¹:

„אתם¹² נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם“ קאי¹³ על בני ישראל - כל עשר המדרגות שבכלל ישראל (כמו שנמנים בהמשך הכתוב¹⁴) ובכאו"א מישראל בפרט¹⁵ (כנגד עשר ספירות, כפי שהם קיימים בגלוי בכאו"א מישראל¹⁶

א. בנוגע לעניני דין בתורה - שהם בתוקף מיוחד בימים אלו הנקראים ימי הדין, (החל מיום הדין דראש השנה¹⁷) - ישנו פסק-דין מהקב"ה בתורה¹⁸, שהדין צריך להיות באופן ד, („ושפטו העדה גו') והצילו העדה“¹⁹, כלומר, שהדין כולו הוא רק בכדי שיתוסף יותר ב, „והצילו“²⁰ [עד להשלימות ד, „והצילו“ בגאולה האמיתית והשלימה, כדלקמן ס"ג].

כדאיאת בטור²¹ כפסק-דין (אע"פ שמביאו מהמדרש²²) עה"פ²³ „מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו: „איהו אומה כאומה זו שיודעת אופי' של אלקי'

(1) ולכן אומרים בעשרה ימים שבין ר"ה ליהי"כ פ, „המלך המשפט“ (ברכות יד, ב. טושו"ע ושו"ע אדה"ז או"ח ר"ס תקפב), „לפי שבימים הללו הקב"ה מראה מלכותו לשפוט את העולם“ (שו"ע אדה"ז שם. מרש"י ברכות שם ד"ה המלך). (2) וכמפורש בכוי"כ תפלות דר"ה. וראה ר"ה ח, א, טז, א"ב. ויק"ר רפכ"ט. זח"ב לב, ב. קלה, א. ח"ג רלא, א. תרגום לאיוב ב, א. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ג. טואו"ח סו"ס תקפא (חלקו נעתק לקמן בפנים). וראה גם לקו"ת נשא כו, א. ספר הליקוטים - דא"ח צ"צ ערך ראש השנה ע' של ואילך, וש"נ. ועוד.

(3) ומה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות כמ"ש (תהלים קמו, יט) „מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל“ (שמו"ר פ"ל, ט).

(4) מסעי לה, כד"כ. וראה משנה ריש סנהדרין (ב, סע"א). ר"ה כו, א. ועוד.

(5) וראה ויק"ר פכ"ט, ג; בשעה שישראל נוטלין את שופריהן ותוקעין לפני הקב"ה עומד מכסא הדין ויושב בכסא רחמים כו' ומתמלא עליהם רחמים ומרחם עליהם והופך עליהם מדת הדין לרחמים.

(6) או"ח הל' ראש השנה סתקפ"א.

(7) ירושלמי ר"ה פ"א ה"ג. יל"ש ואתחנן רמו תתכה.

(8) ואתחנן ד, ז.

(9) יל"ש שם.

(10) נחמ"י ח, י. ב"י ושו"ע אדה"ז או"ח סתקפ"ג ס"ד.

(11) שפרשה זו קורין לעולם קודם ר"ה (לקו"ת ר"פ נצבים).

(12) ר"פ נצבים (כט, ט).

(13) ראה לקו"ת ר"פ נצבים.

(14) נצבים שם, ט"י.

(15) לקו"ת שם.

(16) בעשר כחות הנפש שלו (ראה לקו"ת שם)

שנשתלשלו מעשר ספירות (תניא רפ"ג).

הדרת מלך²⁵.

ג. העיקר והשלימות ד, והצילו העדה" היא ההצלה מהמעמד ומצב הנוכחי, בגאולה האמיתית והשלימה – כי אפילו אלו שיש להם – גם עכשו (בגלות) – הרחבה בפרנסה רוחנית והרחבה בפרנסה גשמית, ואפילו אלו שנמצאים בארץ הקודש על הר הקודש, ושם גופא – במקום הכי קרוב למקום קדש הקדשים – אך גם הם אומרים שם²⁶ „מפני חטאינו גלינו מארצנו“, שכן עדיין איננו „מקדש אד“ כוננו ידיך²⁷, ועדיין א"ו מצב ד, „כל יושבי עלי“²⁸, שדוקא אז קיימים בשלימות כל הענינים, כולל – מצות יובל²⁸, שקשורה במיוחד עם שחרור וגאולה²⁹, כמ"ש³⁰ „ושבתם איש אל אחותו ואיש אל משפחתו תשובו“ (בשנת היובל) אפילו כזה שאומר³¹ „אהבתי את אדוני“ ואינו יוצא בשביעית³².

ויש לומר שהשייכות של יום הדין דראש השנה עם הגאולה (והצילו העדה) מודגשת גם בכך שבראש השנה היא העבודה דקבלת מלכותו ית', למלאות בקשתו של הקב"ה „תמליכוני עליכם“ [כמו שאומרת הגמרא בתלמוד בבלי³³, שקשור עם גלות, „כמחשכים הושיבני“³³], שמלכותו ית' קשורה

כנשמה בגוף) – כפי שהם עומדים ביום הדין דראש השנה¹⁷ („היום“¹⁸), אשר הגם שזהו יום הדין – עומדים הם באופן ד, „נצבים“, „קיימים ועומדים, דהיינו שזוכים בדין“¹⁹ – „הצילו העדה“.

ויש לומר שזה קשור גם עם הפירוש²⁰ ב, „נצבים“ מלשון „נצב מלך“²¹, שכאור"א מישראל עומד (בראש השנה) כמו מלך²², מלך על כל המציאות מסביבו, עד מלך על כל סדר ההשתלשלות – שכן כאור"א מישראל, במצבו הוא – הרי הוא מלך, הוא מקבל ממלך מלכי המלכים הקב"ה, שמכתירים אותו בראש השנה (תמליכוני עליכם²³); וכפס"ד הנ"ל דהטור, שבנ"י יודעים מראש שזוכים בדין, כיון שהם „גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו“ (ומשום כך הם יודעים „אופי“ של אלקי“), והם בדרגת מלך, ולכן מקבלים – עי"ז שמקבלים ממלך מלכי המלכים הקב"ה – את כל ההמשכות וההשפעות כפי שזה מגיע למלך ללא כל השתדלות מצדו. ואדרבה: אסור למלך לעשות מלאכה²⁴, כאשר אחד מאנשי המלוכה יכול לעשות זאת עבורו, עאכ"כ כאשר זהו „ברוב עם“, אשר „ברוב עם

17) מקומות שבהערה 2.

18) ראה פענח רזא ס"פ נצבים. לקו"ת שם. „היום יום“ כ"ה אלול. וראה גם זהר שבהערה 2.

19) „היום יום“ שם. וראה ד"ה זה היום תר"ץ (סה"מ קונטרסים ח"א סט, ב).

20) אה"ת נצבים ע' א"ר. וראה אה"ת ואתחנן ע' קפ.

21) מלכים"א כב, מח.

22) ולכן בכחו להכתיר הקב"ה למלך בר"ה, כי הוא „מתייחס אליו בערך מה" (אה"ת ואתחנן שם).

23) ר"ה טו, א, לד, ב.

24) במכ"ש מזה ש, כיון שנתמנה אדם פרנס על הציבור אסור בעשיית מלאכה בפני שלשה" – קידושין ע, א. רמב"ם הל' סנהדרין פכ"ה ה"ד. ושוש"ע חו"מ ס"ח ס"ד.

25) משלי יד, כח.

26) בתפלת מוסף דיו"ט.

27) בשלח טו, יז.

28) ערכין לב, סע"ב. רמב"ם הל' שמיטה

ויובל פ"י ה"ח.

29) ולהעיר שהתחלת השחרור ביובל היא

מראש השנה – ר"ה ת, ב. רמב"ם הל' שמיטה

ויובל פ"י ה"ד. וראה לקו"ש ח"ט ע' 387.

30) בהר כה, י.

31) משפטים כא, ה"ו.

32) ראה פרש"י משפטים שם, ו. בהר שם.

33) איכה ג, ו. סנהדרין כד, א.

ושנים מלאים בתורה ומצוות, והכח על כך הוא מקבל ממה שכן הי' אצל משה רבינו, ומוזה נמשך בכאו"א מישראל ע"י בחי' משה שבו שפועלת עליו עד למעשה בפועל (כפי שאדה"ז מבאר בתניא³⁸, ובתוספות ביאורים בזה מהצמח-צדק).

ה. השייכות הנ"ל דיום הדין ראש השנה עם, והצילו העדה", כולל ובעיקר הגאולה - מתחילה כבר בערב ראש השנה, שערב והכנה הוא מעין הדבר שאליו מתכוונים. ועאכו"כ בנוגע לערב ראש השנה, שאז ישנו כבר, והצילו העדה" דראש השנה - כהפס"ד הנ"ל דהטור, שכבר בערב ראש השנה יודעים בני"ש שזוכים בדין, ואזי מתחילים כבר את ההכנות לראש השנה³⁹ - וכידוע ששבת ויו"ט צריכים הכנה מיוחדת⁴⁰, ועאכו"כ ההכנה דערב ראש השנה לקראת ראש השנה, שמשפיע על כל ימי השנה (כמו ראש שמשפיע על כל חלקי הגוף)⁴¹.

ו. ויש לומר שהשייכות דערב ראש השנה עם הגאולה (זוכים בדין) נתגלתה יותר בדורות האחרונים - ע"י יום הולדתו של הצמח-צדק ביום זה (בשנת תקמ"ט):

שמו של הצמח-צדק [כפי שנקרא על שם תורתו] הוא שמו של משיח צדקנו, שנקרא, "צמח" ונקרא, "צדק"⁴².

(38) פמ"ב.

(39) ראה טור שם: לפיכך נוהגין לספר ולכנס בערב ר"ה.

(40) ביצה ב, ב.

(41) ראה לקו"ת דרושים לר"ה נו, א ואילך. ובכ"מ.

(42) "צמח" - איש צמח שמו" (נוסח הושענות הושע"ר. מזכ"ו ו, יב (ובמפרשים שם). וראה שם ג, ח). "צדק" - "והי' צדק אזור מתניו" (ישע"י יא, ה). וראה ירמ"ב, ה ובפרש"י. שם לג, טו.

ומתגלה בשלימותה ע"י דוד מלכא משיחא (שענינו ספירת המלכות³⁴).

ומוזה מובן, שבעמדנו כעת ברגעים האחרונים לפני הגאולה (ע"פ כל הסימנים, כנ"ל³⁵) - הדין בימים אלו (ימי הדין) צריך להביא את העיקר והשלימות ד"הצילו" - הגאולה האמיתית והשלימה.

ותיכף ומיד ממש - מבלי להכנס לשקו"ט בזה - אין לכך זמן, כי צריכים כבר ללכת לקבל את פני הגאולה האמיתית והשלימה ודוד מלכא משיחא, וכ"ק מו"ח אדמו"ר בראשנו - וא"כ מובן, שכל רגע שממהרים לסיים את הענינים שקודם לזה, תבוא רגע קודם הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. ולהוסיף, שהשייכות ד"הצילו" בראש השנה עם הגאולה מודגשת גם בפרשת השבוע - פ' וילך שבאה בהמשך לפ' נצבים:

כאשר עומדים, נצבים . . לפני ה' אלקיכם", באופן של "נצב מלך" (כנ"ל ס"ב) - יש לבני"ה הכח שתיכף אח"כ יהי אצלם, ו"לך" - לכל לראש ההליכה מהגלות להגאולה, שכוללת את ההליכה מארצות הגלות לארץ הגאולה (ארץ ישראל), ובפרט כפי שהיא נעשית תיכף ומיד במצב ד"כל יושבי עלי", ולאח"ז בגאולה עצמה - "וילך", "ילכו מחיל אל חיל", עד, "יראה אל אלקים בציון"³⁶.

ובכאו"א מישראל נפעל, היום מלאו ימי ושנותי" (כדברי משה בהמשך ל"וילך משה"³⁷) - שלכאו"א מישראל יש ימים

(34) ראה סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך.

(35) בהברכה לאחרית התרת נדרים (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 1 (לעיל ע' 424)).

(36) תהלים פד, ח.

(37) פרש"י וילך לא, ב.

להגילוי דשמו של משיח, עד כפי שהוא קשור עם יחידה (יחידה הכללית⁴⁸), קיימת גם העצמות דמשיח צדקנו, שזהו דבר אחד עם עצמות א"ס⁴⁹, ולכן הגילוי דמשיח (בערב ראש השנה) קשור עם קבלת מלכותו ית' בראש השנה⁵⁰ כנ"ל, ועם הגילוי דענין המלכות ("נצב מלך") בכאו"א מישאל, כמובן גם מפס"ד הטור בנוגע לערב ר"ה, כנ"ל.

[ולהעיר שהטור הוא היסוד של הבית יוסף, שהוא היסוד דשולחן ערוך הבית יוסף, שהוא היסוד דשו"ע אדה"ז, שעליו ישנם כמה תשובות וביאורים מהצ"צ].

ז. ויש לקשר זה עם הענין ד, וילך משה" (ההליכה מהגלות להגאולה כנ"ל ס"ד) - ע"פ המדובר לאחרונה⁵¹ אודות הראשי-תיבות [הנוגעים במיוחד לחסידי חב"ד, ועל ידם - לכלל ישראל בכל הדורות] ד"מ"ד" - "מיד הן נגאלין"⁵² - משה, ישראל (הבעש"ט), דוד (מלכא משיחא):

כל השלשה (משה, ישראל הבעש"ט ודוד מלכא משיחא) קשורים עם "מיד הן נגאלין": משה הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון⁵³. ישראל הבעש"ט - כמענה

ולהוסיף בנוגע לשייכות הצמח-צדק עם משיח צדקנו: צמח-צדק - הנשיא השלישי דנשיאי חב"ד⁴³ - כולל בתוכו את כל הנשיאים, כפי שרואים בתורתו שכוללת את התורה דכל הנשיאים שלפנ"ו, וגם הנשיאים שלאח"ז, עד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו. והיות שרבותינו נשיאינו, וכללות הענין דגילוי פנימיות התורה והפצת המעניות חוצה ע"י רבותינו נשיאינו, ה"ה קשורים עם הגילוי דמשיח צדקנו, ובמיוחד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כמרומז בשמו "יוסף יצחק" על שם "יוסף אד' שנית ידו"⁴⁴ - א"כ מובן שזה (השייכות של הרביים עם משיח) נמצא בהדגשה אצל הצמח-צדק הכולל את כל הנשיאים.

ומזה מובן, שביום הולדתו של הצמח-צדק (בערב ראש השנה), שאז הרי "מולו גובר"⁴⁵ - גובר הענין דשמו של משיח, ובעל יום ההולדת עושה כל התלוי בו - ובמילא בודאי שזה פועל את פעולתו - שיהי' הגילוי דשמו של משיח, ויתירה מזו - הגילוי דמשיח עצמו (כפי שהוא למעלה משמו).

ע"ד כפי שזה בנוגע להנשמה ש, חמשה שמות נקראו לה"⁴⁶ (נפש רוח נשמה ח"י), עד השם החמישי - יחידה, עד עצם הנשמה (ש, חמשה שמות נקראו לה"⁴⁷),

כך י"ל גם בנוגע למשיח - שנוסף

48) רמ"ז לח"ב מ, ב. לוח"ג רס, ב. ל"ת להאריז"ל בראשית עה"פ ויתהלך חנוך. ס' ארבע מאות שקל להאריז"ל (ע' רמא - בהוצאת ירושלים תשמ"ח). ועוד. וראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ט ע' 360 הערה 27.

49) ראה סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך בטופה: במשיח נתת אתה הא"ס בעצמו. (50) ועפ"ז מובן השייכות דיום הולדת הצ"צ לערב ראש השנה.

51) שיחת ש"פ במדבר ויום ב' דחגה"ש תנש"א (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 562 (לעיל ע' 173)). ועוד.

52) ל' הרמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה. (53) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים. ועוד.

43) כנגד ספירת הדעת (ספר השיחות תרצ"ו ע' 141. תש"ב ע' 19. תש"ה ע' 60. אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"ץ ח"ט ע' תטז).

44) ישע"י יא, יא.

45) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע.

46) בר" פ"ד, ט. דבר" פ"ב, לו. בכמה מקומות ודפוסים הוא בשינוי סדר. אבל כ"ה בע"ח שער דרושי אבי"ע פ"א. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ.

47) ראה סה"מ תרפ"ח ע' קיו. ועוד.

ו"וילך", ודוקא הוא בכחו להביא את הגואל ראשון הוא גואל אחרון (משה ודוד מלכא משיחא).

והכח על גילוי הי' (נקודת היהדות) - יחידה שבנפש (ניצוץ משיח שבכל א' מישראל⁵⁸) עד עצם הנפש - ביהודי, מגיע במיוחד ע"י ישראל הבעש"ט, ע"י גילוי תורת החסידות - דקאי בכללות על כל תורת החסידות של כל רבותינו נשיאינו (הקשורים עם משיח), ובמיוחד - ה"ז בגלוי אצל הצ"צ, שכולל כל רבותינו נשיאינו, כנ"ל (ס"ו).

ה. השייכות הנ"ל דערב ראש השנה עם הגאולה מודגשת יותר בערב ראש השנה בקביעות שנה זו - הן בימי השבוע, שהוא ביום ראשון בשבוע, והן בכללות השנה - שנת ה'תשנ"ב:

כאשר ערב ראש השנה חל ביום ראשון בשבוע, אזי נמצא שהוא בין שני ימי סגולה - בין יום השבת קודש וראש השנה. וע"פ הידוע שכל עניני קדושה הם בדיוק, הרי מובן שהיום דערב ר"ה יש בכחו לחבר את שני הקצוות דשבת וראש השנה: שבת היא, "מיקדשא וקיימא"⁵⁹ מלמעלה, משא"כ ראש השנה מתקדש ע"י בני"י (ישראל דקדשינהו לזמנים⁶⁰). וע"י היום דערב ראש השנה בינתיים נעשה התייבוס דב' הענינים, שהקדושה דשבת שהיא למעלה מכל העולמות (מיקדשא וקיימא מלמעלה) נמשכת כמו שהיא בראש השנה; וכמו"כ לאידך גיסא, מתגלה איך שכאז"א מישראל הוא "בעה"ב" (להיותו בדרגת מלך כנ"ל) על השבת ומשפיע בשבת, עד - איך שכאז"א מישראל נעשה בעה"ב על

המשיח אליו על שאלתו, "אימתי אתי מר" - "כשיפוצו מעינותיך (הבעש"ט) חוצה"⁵⁴. ודוד מלכא משיחא - שעל ידו באה הגאולה האמיתית והשלימה בפועל.

ובתיבת "מיד" נמצאים כל השלשה יחד בתיבה אחת ויחידה, ובתיבה שפירושה הוא "מיד" (תיכף), ברגע אחד ויחיד - ה"ז מורה שכל השלשה הם נקודה אחת ויחידה: הנקודה של גאולה מיד.

ונקודה זו נחלקת לשלשה פרטים, ודוקא בסדר של משה, ישראל הבעש"ט ודוד מלכא משיחא: הכח לגאולה בא ממשיח גואל ראשון הוא גואל אחרון, ומשה קיבל תורה מסיני ומסרה כו'⁵⁵, שזה כולל כל התורה כולה, כל מה שתלמיד ותיק עתיד להדשש⁵⁶, כולל - גם הגילוי דפנימיות התורה באופן דהפצת המעיינות חוצה ע"י הבעש"ט, שעיי"ז "אתי מר" דוד מלכא משיחא.

ובפרטיות יותר: משה ודוד (מלכא משיחא) הם הראשון והאחרון - גואל ראשון הוא גואל אחרון, וביניהם נמצאת אות י' שהיא ר"ת ישראל (הבעש"ט), שקאי על נקודת היהדות (פנינטעלע איד"⁵⁷, כפי שנמצאת בגלוי עד שהיא מקבלת צורת אות י'), ואדרבה: דוקא הי' היא המחברת את שתי האותיות מ' וד' שיש להם התפשטות שלא בערך יותר מהתפשטות הי' - כי נקודת היהדות מתקשרת עם הקב"ה עצמו, ולכן עומד היהודי במצב של "נצב מלך" (כנ"ל)

54 אגה"ק הידועה דהבעש"ט - נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

55 אבות רפ"א.

56 ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. ועוד - נסמן בלקו"ש ח"ט ע' 252 בהערות.

57 ראה, היום יום' ח' אדר א'.

58 מאור עינים ס"פ פינחס.

59 ביצה יז, א.

60 ברכות מט, א.

הלל, אשר הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון.

זוה נוסף על המעלה המשולשת דהשנה החדשה - שנה תמימה (שנת העיבור), שנה שלימה (חשון וכסלו מלא), ו"תמימות" בשלימות ד"שבוע שבתות תמימות", כמדובר לעיל⁷³.

ט. הראשית-יבות דמספר השנה ה'תשנ"ב נקבע ע"י בני ישראל - הי' תהא שנת נפלאות בכל:

"נפלאות בכל" הוונה בפשטות, שיהיו (הי' תהא - לשון הבטחה ולשון ציווי ונתינת כח) נפלאות בהכל, בכל עניני השנה. וזה נעשה ע"י שבה תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה, אזי יהיו "נפלאות בכל".

ובביאור הדברים: "בכל" מורה על תכלית שלימות הברכה כולל השלימות דהגאולה האמיתית והשלימה - כפי שאומרים חז"ל⁷⁴ ש"שלשה הטעמים הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא, אלו הן אברהם יצחק ויעקב, אברהם דכתיב ביי⁷⁵ בכל יצחק⁷⁶ דכתיב ביי⁷⁷ מכל ויעקב דכתיב ביי⁷⁸ כל". כלומר, "בכל" קשור עם השלימות דעולם הבא⁷⁹, הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי "כל" -

(הבאתו של) "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"⁶¹.

ובפרטיות יותר: בקביעות שנה זו ישנה המעלה, שראש השנה חל בהמשך רצוף של שלשה ימים מיוחדים זה אחר זה⁶²: (א) יום השבת קודש, קשור עם "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים". (ב) ערב ראש השנה - ביום ראשון בשבוע, שנקרא בתורה⁶³ "יום אחד", על שם שהקב"ה הי' יחיד בעולמו⁶⁴. וענין זה של יום ראשון דמעשה בראשית חוזר ונשנה בכל יום ראשון⁶⁵, כמו שרואים בשירו של יום שאומרים אז "לה' הארץ ומלואה"⁶⁶. ובהדגשה יתירה כשיום ראשון הוא ערב ראש השנה, שאז "זה⁶⁷ היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון"⁶⁸. (ג) ראש השנה, ביום שני בשבוע, שביום זה נבראת מחלוקת⁶⁹ - מחלוקת למעליותא, מחלוקת לשם שמים (כמחלוקת שמאי והלל) ש"סופה להתקיים"⁷⁰, הן המעלה דשמאי (גבורה⁷¹) והן המעלה דהלל (חסדי⁷²) - "ושפטו העדה (דין) גוי והצילו העדה" (חסד), ע"י כח נעלה משניהם המחברים⁷² - הכח דמשה, ר"ת משה שמאי

(61) תמיד בסופה.

(62) ראה בארוכה השיחה דיום השבת - ש"פ נצבים, כ"ח אלול תנש"א.

(63) בראשית א, ה.

(64) ב"ר פ"ג, ה. פרש"י בראשית א, ה.

(65) ראה לקו"ת ש"ש כה, א, ובכ"מ.

(66) תהלים כד, א.

(67) תפלת מוסף דר"ה, מר"ה כז, א.

(68) ראה שיחת יום ב' דר"ה תשנ"ב (סה"ש

תשנ"ב ח"א ע' 13 (לקמן ע' 436) ואילך).

(69) ב"ר פ"ד, ו. וז"א יז, א.

(70) אבות פ"ה הי"ז.

(71) ראה זח"ג רמה, א. תניא אגה"ק סי"ג.

ועוד.

(72) ראה שיחת יום ב' דר"ה תשנ"ב (סה"ש

תשנ"ב ח"א ע' 17 (לקמן ע' 440) ואילך. ע' 33

(לקמן ע' 456) ואילך).

(73) לאחר התרת נדרים (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 (לעיל ע' 424-5)). וראה בארוכה - שיחת יום ב' דר"ה (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 (לקמן ע' 435) ואילך).

(74) ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(75) חיי שרה כד, א.

(76) ולהעיר שלע"ל יקרא ליצחק כי אתה אבינו (שבת פט, ב).

(77) תולדות כז, לג.

(78) וישלח לג, יא.

(79) ראה אוה"ת חיי שרה קכה, ב. וראה ספר הליקוטים דא"ח צ"צ ערך כל ע' קלב ואילך. וש"נ.

הכל בשלימות.

ובשרש הענינים: „כל” קאי על ה' ספירות (הכוללים את כל הספירות) מחסד ועד הוד, כפי שנמצאים בשלימות (כל א' כלול מעשר) - וה"ו בגימטריא כל (חמשים). ו„בכל מכל כל” זהו כפי שהשלימות ד„כל” (גאולה) נמשכת בכל ג' הקוים (כנגד ג' האבות), הכוללים את כל הפרטים.

ומכיון שכאו"א מישראל - אנשים נשים וטף - הוא יורש של כל אחד משלשת האבות וכולם יחד, ובכאו"א מישראל ישנם כל ג' האבות⁸⁰, הרי מובן שכאו"א מישראל מקבל בפשטות „בכל מכל כל”, כפי שכאו"א אומר בסיום ברכת המזון: „כמו שברך את אבותינו אברהם יצחק ויעקב בכל מכל כל כן יברך אותנו כולנו יחד בברכה שלימה”,

ובפשטות - שכאו"א מישראל מקבל „בכל מכל כל” ברוחניות, ו„בכל מכל כל” בגשמיות, עם כל הפירושים שבדבר, החל מהפירוש העיקרי - שעוד ברגעים האחרונים של הגלות יהי' לכאו"א מישראל „בכל מכל כל”, שכל עניניו יהיו באופן הכי טוב והכי מושלם (לא חסרו שום טובה)⁸¹,

ועוד ועיקר - שזה מביא מיד לתכלית השלימות ד„בכל מכל כל” - הגאולה האמיתית והשלימה, ובפשטות ובגשמיות - בהתאם לברכת המזון דבנ"82 (שבה

מבקשים „בכל מכל כל”): „ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך”⁸³ - שמקבלים ארץ ישראל בפשטות, ותיכף באופן של ירושה וכיבוש וחלוקת הארץ, וכל בנ"י נמצאים שם „איש תחת גפנו ותחת תאנתו”⁸⁴, בגאולה האמיתית והשלימה,

ובאופן שזה פועל גם על העבר, דאע"פ שברגע זה ממש הרי משיח עדיין לא בא, הנה כאשר הוא יגיע ברגע שלאחרי זה - הוא ישנה (על ידי הכנסת האל"ף דאלופו של עולם⁸⁵) גם את הרגעים שלפני זה (ד„גולה”) שיהיו חלק מהגאולה.

י. ולסיכום:

בעמדנו ביום סגולה דערב ראש השנה ה'תשנ"ב, ה' תהא שנת נפלאות בכל - שהוא גם יום ההולדת של הצמח-צדק - ובסיום וחותם דחודש אלול ר"ת „אני לדודי ודודי לי”⁸⁶, עם כל חמשת הראשי תיבות דאלול כנגד ג' הקוים והעמודים דתורה עבודה וגמילות חסדים, ותשובה וגאולה⁸⁷ - הרי בודאי שבעמדנו במצב ד„ודודי לי” מברך הקב"ה כאו"א מישראל וכלל ישראל עוד בחודש אלול עם „בכל מכל כל”, „מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה”⁸⁸, הן

(83) עקב ח, י.

(84) לשון הכתוב - מלכים א ה, ה.

(85) ראה לקו"ת בהעלותך לג, ג. ובכ"מ. וראה סה"ש תנשא ח"ב ע' 504 (לעיל ע' 120) ואילך.

ע' 520 (לעיל ע' 134) ואילך.

(86) שה"ש ו, ג. וראה אבודרהם סדר ר"ה ופירושה פ"א. ראשית חכמה שער התשובה פ"ד (קטו ב). פע"ח שער ר"ה פ"א. ב"ה לטור או"ח סתקפ"א ג"ה (העבירו). של"ה במסכת ר"ה שלו (ריג, א). לקו"ת ראה (לב, א). ועוד.

(87) ראה לקו"ש חכ"ט ע' 272 ואילך, וש"נ.

(88) ברכה השלישית דברהמ"ו.

(80) ראה תו"א ר"פ ורא. ועוד.

(81) פרשי ב"ב שם.

(82) שהוא הברכה היחידה מן התורה (ברכות מז, ב. רמב"ם ריש הל' ברכות. סדר ברה"נ לאדה"ז בתחלתו). וגם להדיעות שברכת התורה היא מה"ת - אין זה קשור עם גשמיות העולם וארץ ישראל כ"כ כמו ברכת המזון (ואכלת ושבעת גו"ע).

גופא - בקדש הקדשים, שבו נמצאת אבן השתי' שממנה הושתת העולם⁹²

- אבן השתי' שקיימת בשלימות ובגלוי גם בזמן הזה בלי שינויים במקום קדש הקדשים בבית המקדש - שלכן ה"ז מחזק את הטענה והתביעה דבנ"י על הגאולה, בטענה שרואים כבר עכשיו בגלוי בעולם הזה התחנות את אבן השתי', שהיא היסוד של כל העוה"ז גם עכשיו - מכיון שהיא נותרה בשלימות ללא שינויים במקומה.

וביחד עם בית המקדש השלישי מתקיים, "ביום השלישי יקימנו ונחיה" לפניו⁹³, חיים אמיתיים ונצחיים, החל מחיים כפשוטם - כתיבה וחתומה טובה לכל אחד ואחת מישראל, עם חיים בפשטות - גוף בריא ונשמה בריאה, הן בגשמיים והן ברוחניות.

ותיכף ומיד ממש כל זה עובר לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, בגאולה השלישית, שהיא גם כוללת את הגאולה העשירית, גאולה שאין אחרי' גלות⁹⁴ (כפי שאומרים זאת גם בסדר של פסח, ש"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁹⁵).

ועוד ועיקר - תיכף ומיד ממש, ובפרט שעומדים ביום סגולה דערב ראש השנה עם כל מעלותיו,

ובפרט שכאו"א ינצל בודאי יום זה להוספה בעניני צדקה ובכמה ענינים טובים, ובמיוחד - בהענין שהזמן גרמא

ברוחניות והן בגשמיות, והן בשניהם יחד, עד באופן שנעשים מציאות אחת.

וע"פ פס"ד הטור הנ"ל שכבר בערב ראש השנה בנ"י, "לובשים לבנים ומתעטפים לבנים" - הרי מובן שעוד בערב ראש השנה מקבלים כבר את ההתחלה דכל ההמשכות וההשפעות והאורות, ועאכו"כ - כל הכחות, הן ברוחניות והן בגשמיות.

ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד ממש בערב ראש השנה זה, יום הולדת הדצמח-צדק - מתגלה משיח צדקנו, באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה"⁹⁶: הנה משיח כפי שנקרא, "צמח", הנה משיח כפי שנקרא, "צדק", הנה משיח כפי שנקרא, "יוסף יצחק" (שמו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), ועוד ועיקר - הנה משיח כפי שנקרא, "דוד מלכא משיחא", ביחד עם משה רבינו - "גואל ראשון הוא גואל אחרון", ביחד עם ישראל הבעש"ט וכל רבותינו נשיאינו - ובאופן ד"מיד" (כנ"ל ס"ז), תיכף ומיד ממש.

ובפשטות - ש"וילך" כאו"א מישראל וכלל ישראל מהגלות לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, למטה מעשרה טפחים,

ו"וילך" כל בני - "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹⁷ - תיכף ומיד - "ארו עם ענני שמיא"⁹⁸ - לארץ הקודש, וחוגגים שם את ראש השנה,

ושם גופא - בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, בבית המקדש השלישי והמשולש, "מקדש אד' כוננו ידך", ושם

(92) יומא נד, ב.

(93) הושע ו, ב. וראה במפרשים שם.

(94) מכילתא בשלח טו, א. תוד"ה ה"ג ונאמר

- פסחים קטז, ב.

(95) מיכה ז, טו.

(89) ל' חז"ל - שמו"ר ספכ"ג. וראה תענית

בסופה.

(90) בא י, ט.

(91) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

- יום הולדת הצמח-צדק - ע"י הלימוד הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח
מתורתו וקיום הוראותיו. צדקנו, תיכף ומיד ממש.
וכאמור - ביום זה עצמו תבוא

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

